

„Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus.”

Šajā rakstā mēs galvenokārt izskatīsim Jāņa evaņģēlija 14. un 15. nodaļu. Mēs esam nonākuši pie Jēzus darba beigām. Jūdass ir nodevis Kungu un ved Viņu ienaidniekus, lai Viņu arestētu un galu galā krustā sistu. Šajās pēdējās stundās Jēzus dod Saviem mācekļiem pēdējos norādījumus. Tie ir ļoti svarīgi norādījumi, un mums tiem jāpievērš visa uzmanība.

Sāksim ar Jāņa 14:15. Tur Kungs saka:

Jāņa 14:15

„Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus.”

Daudzi cilvēki satraucas, kad dzird par baušļiem. Tas ir saistīts ar izkropļotu skatījumu uz Dieva žēlastību, saskaņā ar kuru žēlastība un baušļi ir pretstatīti. Tātad, saskaņā ar šo skatījumu, tā kā pestīšana ir no žēlastības, mums nav jāievēro nekādi baušļi vai, labākajā gadījumā, šādi baušļi var būt labi, bet to ievērošana nav absolūti nepieciešama. Saskaņā ar šo skatījumu nepieciešams ir “ticēt”. Ja mēs „ticam”, bet nemēģinām ievērot Kunga baušļus, nav nekādas nopietnas problēmas. Tādējādi saskaņā ar šo uzskatu ticība šķiet esam prāta stāvoklis, kaut kas, kam es ticu, bet nav absolūti nepieciešams rīkoties saskaņā ar to, kam es ticu. Būtu jauki, ja es rīkotos saskaņā ar to, bet šāda rīcība netiek uzskatīta par obligātu. Un šeit nāk Kungs, lai sagrautu visas šīs prāta konstrukcijas. „Vai jūs mīlat mani?” „Ja mīlat, tad ievērojiet manus baušļus,” viņš teica, neatstājot vietu nepareizai interpretācijai.

Tas, ko mēs tikko izlasījām, atspoguļo Viņa mācības, kas atrodamas visos evaņģēlijos un kas skaidri parāda, cik dziļa nozīme ir Kunga baušļu ievērošanai. Piemēram, Lūkas 6:46-49 mēs lasām:

Lūkas 6:46-49

“Kādēļ jūs mani saucat: Kungs, Kungs! – bet nedarāt, ko es saku?” Ikviens, kas nāk pie manis un dzird manus vārdus, un dara pēc tiem, – es jums rādīšu, kam viņš līdzināms: viņš līdzināms nama cēlājam, kas raka dziļi un pamatu lika uz klints; kad plūdi nāca, straumes triecās pret namu, bet nespēja to izkustināt, jo tas bija pamatīgi celts. Bet kas dzirdējis un tā nerīkojas, tas līdzināms cilvēkam, kas namu ceļ uz zemes – bez pamatiem; kad straumes triecās pret namu, tas tūlīt sagruva, un šī nama brukšana bija liela.”

Un Mateja 7:21

“Ne ikviens, kas man saka: Kungs, Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara mana debesu Tēva gribu.”

Kā Jēzus skaidri norāda, nepietiek ar to, ka mēs Viņu saucam par „Kungu, Kungu”. Mums ir arī jādara tas, ko Viņš saka, Viņa Tēva griba, Viņa baušļi. Viņu saukt par Kungu, bet atteikties pildīt Viņa baušļus, mūs nevedīs uz Debesu valstību. Mēs to tikko izlasījām! Tātad mēģināt pildīt Dieva gribu nav fakultatīvs pasākums. Tā nav kaut kas, ko darām, ja mums tā patīk, bet, ja nedarām, tas nav svarīgi. Gluži pretēji, tā ir obligāta un absolūti svarīga, jo bez tās mēs neieiesim Debesu valstībā. Tas padara Dieva gribas pildīšanu par patiesa mācekļa pazīmi. Māceklis, kas uzņemas savu krustu un seko Viņam. Tas, kas izvēlēties šaurās durvis, nevis plašo ceļu, kas ved uz pazušanu.

Mateja 7:13-14

“Ieejiet pa šaurajiem vārtiem, jo plati ir vārti un plats ir ceļš, kas ved pazušanā, un daudzi pa tiem ieiet. Cik šauri ir vārti un cik šaurs ir ceļš, kas ved dzīvībā, un tikai nedaudzi to atrod.”

Un Mateja 16:24-25

„Tad Jēzus teica saviem mācekļiem: **„Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, nem savu krustu un seko man!** Jo, kas grib glābt savu dzīvību, to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to atradīs.”

Vai mēs gribam sekot Viņam? Tad noliedzam sevi, ņemam savu krustu un sekojam Viņam. Iejam caur šaurām durvīm un ejam pa grūto ceļu, vienīgo ceļu, kas ved uz dzīvību. Plašais ceļš, ceļš, pa kuru iet vairākums, VIEGLAIS ceļš, kas neprasa krustu, kur viss ir viegli un kur mēs varam dzīvot kā pasaule bez nožēlas, ved uz pazudināšanu. Tikai grūtais ceļš ved uz dzīvību.

Bet atgriezīsimies pie Jāņa evaņģēlija un pie tā, ko Kungs teica saviem mācekļiem pēdējā vakarā:

Jāņa 14:21

„Kam ir mani baušļi un kas tos tur, tas mani mīl. Bet, kas mani mīl, to mīlēs mans Tēvs, un es to mīlēšu un tam atklāšos.”

Mēs mīlam Jēzu, kad ievērojam Viņa baušļus. „Kas ir mani baušļi un kas tos tur, tas mani mīl,” Viņš teica. Tātad šīs divas lietas – mīlēt Jēzu un ievērot Viņa baušļus – ir nesaraujami saistītas. Mēs mīlam Viņu, ja ievērojam Viņa baušļus. Un mēs ievērojam Viņa baušļus, jo mīlam Viņu. Pretējā gadījumā mēs Viņu patiesi nemīlam. Faktiski Viņš to teica 23. un 24. pantā:

Jāņa 14:23-24

„Jēzus tam atbildēja: “Kas mani mīl, tas manu vārdu turēs, un arī mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim un taisīsim pie viņa mājvietu. **Kas mani nemīl, tas netur manus vārdus;** un vārds, ko jūs dzirdat, nav mans, bet gan Tēva, kas mani ir sūtījis.”

Nav svarīgi, ko mēs sakām, bet gan to, ko darām. Teikt, ka mēs mīlam Kungu, bet nedarīt to, ko Viņš saka, nav patiesas “mīlestības” pazīme, bet tikai “mīlestība” vārdos. Patiesi cenšoties ievērot Viņa baušļus, pat ja mums neizdodas, mēs parādām, vai mēs Viņu mīlam vai nē. Un kāda ir apsoliņums mums, dārgie brāļi un māsas, ja mēs cenšamies ievērot Viņa vārdus? Jēzus mūs mīlēs un atklās Sevi mums! Un Viņa Tēvs mūs mīlēs! Viņš un Tēvs nāks pie mums un izveidos savu mājvietu mūsos! Vai mēs to nevēlamies? Vai mēs nevēlamies kļūt par Tēva un Dēla mājvietu? Vai mēs nevēlamies, lai Jēzus atklātos mums? Es ļoti to vēlos! Un es ticu, ka jūs arī! Bet mums ir jādara kaut kas, lai to panāktu. **Mums ir jāievēro Viņa baušļi.** Mums jāuzņemas savs krusts un jādodas Viņam pakaļ. Mums nedrīkst dzīvot pēc miesas, mums nedrīkst iet pa plašo pasaules ceļu, bet gan caur šaurām durvīm.

Daudzi kristieši meklē “noslēpumu” par patiesu sadraudzību ar Kungu. Daudzi sludinātāji arī attēlo patiesu sadraudzību ar Kungu kā kaut ko, kam ir noslēpums, ka viņi it kā zina atslēgu uz to un mums jāievēro viņu recepte, lai to atrastu. Bet, mani brāļi, nav nekāda noslēpuma! Viss ir skaidrs. Jēzus to padarīja absolūti skaidru:

Jāņa 14:21

“Kam ir mani baušļi un kas tos tur, tas mani mīl. Bet, kas mani mīl, to mīlēs mans Tēvs, un es to mīlēšu un tam atklāšos.”

Atslēga ir ievērot Kunga baušļus, Viņa Vārdu. Kas tos ievēro, tas patiesi mīl Kungu un tiks mīlēts no Tēva un Dēla. Tēvs un Dēls izveidos savu mājvietu viņā, un Dieva Dēls atklāsies viņam. Tas ir tik vienkārši un tik patiesi.

„Es esmu vīnakoks, jūs esat zari”

Pēc tam, kad Jēzus to skaidri pateica, Viņš turpināja ar līdzību par vīnogulāju:

Jāņa 15:1-9

“ES ESMU patiesais vīnakoks, un dārzkopis ir mans Tēvs. Katru zaru manī, kas augļus nenes, viņš noņem, un katru, kas augļus nes, viņš šķīstī, lai tas jo vairāk augļus nestu. Jūs esat jau šķīsti tā vārda dēļ, ko es jums esmu runājis. **Palieciet manī, un es jūsos;** kā zars nevar nest augļus pats no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat nevarat arī jūs, ja nepaliekat manī. **Es esmu vīnakoks, jūs esat zari. Kas paliek manī un es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs neko nespējat darīt. Kas nepaliek manī, tas ir kā zars, kas tiek izmests ārā un sakalst. Tos savāc un met ugunī, un tie sadeg.** Ja jūs paliekat manī un mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko vien gribēsiet, un tas jums notiks. Un mans Tēvs ar to tiks pagodināts, ka jūs nesīsiet daudz augļu un kļūsiet mani mācekļi. Kā Tēvs mani ir mīlējis, arī es jūs esmu mīlējis. Palieciet manā mīlestībā!”

Kungs šajā brīnišķīgajā fragmentā turpina to, ko teica iepriekš. Viņš ir vīnogulājs, mēs esam vīnogulāja zari, un Tēvs ir vīnogulāju kopējs. Kā zariem mums jāpaliek vīnogulājā. „Palieciet manī, un es jūsos,” viņš teica. Ja mēs paliekam Viņā, mēs nesīsim daudz augļu. Ja mēs nepaliekam Viņā un paliekam bez augļiem, tad mēs izkalstīsim un, kā teica Kungs, mums būs tāds pats gals kā sausām vīnogulāju zarām: tās tiek savāktas un iemestas ugunī. Tātad mēs atkal redzam, ka palikšana vīnogulājā, patiesa mīlestība pret Jēzu un sekošana Viņam, ievērojot Viņa baušļus, nav nekas fakultatīvs, ne arī kaut kas, kas ir garantēts visiem ticīgajiem. Gluži pretēji, tas ir ikdienas lēmums, tāpat kā lēmums darīt vai nedarīt to, ko Kungs mums pavēl, ir ikdienas lēmums.

Šajā brīdī man prātā nāk sējēja līdzība: tajā Dieva Vārda sēkla dīgst trīs no četriem sirds veidiem, uz kuriem tā nokrita. Tomēr tā nes augļus tikai vienā sirds veidā. Pārējos divos tā paliek bez augļiem. Šeit ir šīs trīs kategorijas:

Lūkas 8:13-15

“Bet kas sēts klintainē – ir tie, kas, vārdu dzirdējuši, ar prieku to uzņem, bet, būdami bez saknēm, tikai uz brīdi notic, bet pārbaudījuma laikā atkrīt. Bet kas sēts starp ērkšķiem – ir tie, kas vārdu ir dzirdējuši, bet dzīves rūpesti, bagātība un baudas to noslāpē, un tie

augļus nenes. Bet kas sēts labā zemē – ir tie, kas vārdu dzird un glabā to krietnā un labā sirdī un augļus nes pacietībā.”

Pirmās divas kategorijas dzirdēja vārdu, ticēja tam, bet to neievēroja. Pirmā no šīm divām kategorijām „tic uz brīdi un kārdinājuma brīdī atkāpjas”. Otrā „kad tie ir dzirdējuši, iziet un tiek apslāpēti ar rūpēm, bagātību un dzīves baudām, un nenes augļus”. Tikai trešā kategorija nes augļus. Pārējās divas, diemžēl, nē. Tās, iespējams, sāka spoži, ar prieku. Bet beigās citas lietas vai vajāšana lika viņiem mainīt savu prātu. Jā, viņi reiz ticēja. Vārds skaidri saka par pirmo no šīm divām kategorijām, ka viņi tic uz brīdi. Viņi bija uzticīgi, bet tikai uz brīdi. Nav pietiekami, brāļi, būt uzticīgiem tikai uz brīdi. Mēs gribam būt uzticīgi MŪŽĪGI, līdz pēdējam elpas vilcienam. Nav arī pietiekami būt neauglīgiem „ticīgajiem”, kas kalpo sev. Kas sauc Jēzu par Kungu, Kungu, bet atsakās darīt to, ko Viņš saka. Tā vietā mēs gribam būt auglīgi, lai pārliecinātos, ka darām Tēva gribu un kalpojam Jēzum, pildot Viņa baušļus, dienu no dienas, līdz galam.

Bet turpināsim Jāņa 15:

Jāņa 15:10-14

„Ja jūs turēsiet manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, tāpat kā es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku viņa mīlestībā. To es jums esmu sacījis tādēļ, lai mans prieks būtu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs. **Mans bauslis ir: mīliet cits citu, tāpat kā es jūs esmu mīlējis.** Nevienam nav lielākas mīlestības par to, ja kāds savu dzīvību atdod par saviem draugiem. **Jūs esat mani draugi, ja jūs darāt, ko es jums pavēlu.”**

Atkārtoti, šajā pēdējā runā saviem mācekļiem, dažas stundas vai minūtes pirms Viņa aresta, Kungs runā par to, cik svarīgi ir ievērot Viņa baušļus. Mēs esam Viņa draugi, ja darām to, ko Viņš mums pavēl. Mēs esam vīnogulājā, ja paliekam Viņā, ja rūpējamies par savām sirdīm un tās saglabājam labā stāvoklī, lai Vārda sēkla nestu daudz augļu, kā Kungs to vēlas mums. Ikviens, kurš dzird vārdus „augļi” un „bauslis” un jūtas neērti, jo

mums it kā nav ko darīt, jo Kungs ir visu darījis mūsu vietā, vajadzētu padomāt vēlreiz. Jo Kungs ne tikai nejūtas neērti, runājot šādi, bet Viņš to atkārtoti atkal un atkal, lai būtu pilnīgi skaidrs, ko Viņš no mums vēlas, un ka tas ir obligāti jādara, nevis kaut kas, kas, ja mēs to darām, ir jauki, bet, ja nedarām, nav lielas nozīmes. Tas ir tik svarīgi, ka ikviens, kas atsakās pildīt Viņa pavēles, paliekot vīnogulājā, ja viņš nenožēlo, nekad Viņu nepazīs, tiks atdalīts no vīnogulāja un neieies Debesu valstībā. Tas nekādā ziņā nenozīmē, ka mēs nekad nekrīsim vai negrēkosim! Bet tas nozīmē, ka mēs cenšamies, neskatoties uz saviem neveiksmēm un kritieniem, ievērot Dieva Vārdu. Mēs skrienam ticības skrējienā, un, lai gan mēs varam krist, pat katru dienu, mēs ceļamies un turpinām, skatoties uz Kungu Jēzu:

Ebrejiem 12:1-2

“.... nolikuši visas nastas un grēku, kas velkas mums līdzī, apņēmības pilni skriesim sacīkstēs, kas mums noliktas. Uzlūkosim mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu, kas viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labi rokai.”

Mīlestība: galvenais bauslis

Runājot par Kunga baušļiem, ir viens, kas aptver visus pārējos, – bauslis mīlēt cits citu. Kā mēs lasām 12. pantā:

Jāņa 15:12

“Nevienam nav lielākas mīlestības par to, ja kāds savu dzīvību atdod par saviem draugiem.”

Un, lai mēs sevi nemaldinātu, šeit nav domāta lēta mīlestība, mīlestība tikai vārdos. Drīzāk tā ir mīlestība darbos. Kā Jānis teica savā pirmajā vēstulē:

1. Jāņa 3:18

“Bērniņi, nemīlēsim ar vārdiem un ar mēli, bet ar darbiem un patiesību!”

Un ko tas nozīmē, viņš paskaidroja dažus pantus iepriekš:

1. Jāņa 3:14-18

„Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā, tādēļ ka mēs mīlam brāļus, bet, kas nemīl, paliek nāvē. Ikviens, kas savu brāli nīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību. Mīlestību mēs esam iepazinuši no tā, ka viņš savu dzīvību par mums ir atdevis. Arī mums pienākas savu dzīvību atdot par brāļiem. Ja kādam šajā pasaulē ir pārticība un viņš redz savu brāli trūkumā un noslēdz tam savu sirdi, kā lai viņā paliek Dieva mīlestība? Bērniņi, nemīlēsim ar vārdiem un ar mēli, bet ar darbiem un patiesību!”

Ja tu vai es nemīlam savu brāli vai māsu, tad mēs paliekam ne vīnogulājā, bet nāvē! Ja jūs un es ienīstam savu brāli, tad mēs esam slepkavas! Un, ja mēs nenožēlojam, tad neapmānīsim sevi: mēs mantosim to, kurā paliekam, proti, nāvi. Turklāt mēs sakām, ka mīlam Kungu, bet mūsu brālis blakus mums ir trūkumā, un mēs izvēlamies novērsties? Neapmānīsim sevi: Dieva mīlestība nepaliek mūsos, un mēs nepaliekam Viņā, vīnogulājā! Mūsu ticības patiesumu pierāda mūsu darbi. Sekot Kungam nozīmē ne tikai teikt pareizās lietas – mīlēt tikai ar vārdiem –, bet arī darīt pareizās lietas, mīlēt ar darbiem un patiesībā. Ļoti skaidru pierādījumu tam mums dod Kungs Mateja 25:34-46:

Mateja 25:34-46

“Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labi: jūs, mana Tēva svētītie, nāciet, iemantojiet Valstību, kas jums sagatavota kopš pasaules radīšanas! Jo es biju izsalcis, un jūs devāt man ēst; es biju izslāpis, un jūs devāt man dzert; es biju svešinieks, un jūs mani uzņēmāt. Es biju kails, un jūs mani apģērbāt, es biju slims, un jūs mani apraudzījāt, es biju cietumā, un

jūs nācāt pie manis. Tad taisnie viņam jautās: Kungs, kad mēs esam tevi redzējuši izsalkušu un esam devuši ēst? Vai izslāpušu un esam devuši dzert? Kad mēs esam tevi redzējuši kā svešinieku un uzņēmuši? Vai kailu un esam apģērbuši? Kad mēs esam tevi redzējuši slimu vai cietumā un esam nākuši pie tevis? **Un Kēniņš tiem atbildēs: patiesi es jums saku: visu, ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, jūs esat man darījuši.** Tad viņš sacīs arī tiem, kas pa kreisi: ejiet prom no manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sagatavota velnam un viņa eņģeļiem! **Jo es biju izsalcis, un jūs nedevāt man ēst, es biju izslāpis, un jūs nedevāt man dzert. Es biju svešinieks, un jūs mani neuzņēmt. Es biju kails, un jūs mani neapģērbāt; es biju slim un cietumā, bet jūs mani neapraudzījāt.** Tad arī tie viņam jautās: Kungs, kad mēs tevi esam redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai kailu, vai slimu, vai cietumā un neesam tev kalpojuši? **Viņš tiem atbildēs: patiesi es jums saku: ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs neesat man darījuši,** un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.”

Un kā teica Jēkabs:

Jēkaba 1:22-27

“Topiet par vārda darītājiem, nevis tikai klausītājiem, kas paši sevi pievil. Ja kāds ir vārda klausītājs, bet nav tā darītājs, tāds līdzinās vīram, kas lūkojas uz savu paša vaigu spogulī, – pavērojis sevi, viņš aiziet un tūlīt aizmirst, kāds viņš izskatījies. Bet kas dziļi ielūkojas un paliek pilnīgajā brīvības likumā, kas nav aizmāršīgs klausītājs, bet ir darba darītājs, tāds būs svētīts savos darbos. Ja kāds iedomājas, ka viņš dievbijīgi kalpo Dievam, bet savu mēli nesavalda, viņš māna savu sirdi; tāda cilvēka kalpošana ir tukša. **Tīra un neaptraipīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šāda: apraudzīt bārenus un atraitnes viņu nedienās un sargāt sevi no šīs pasaules nešķīstības.**”

[Nobeigums](#)

Nobeigumā, dārgie brāļi un māsas: mums ik dienas jācenšas ievērot Kunga baušļus. Mīlēt viens otru – ne ar vārdiem, bet ar darbiem – ir galvenais bauslis. Un, ja mēs mīlam viens otru, mēs piedodam viens otram, mēs neiekārojam jaunas lietas, mēs nerunājam slikti viens par otru, mēs neapskaužam viens otru. Atcerēsimies mīlestības definīciju, ko mums devis apustulis Pāvils 1. Korintiešiem 13:

1. Korintiešiem 13:4-7

“Mīlestība ir pacietīga, mīlestība ir labvēlīga, tā nav greizsirdīga; mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā nav nepiedienīga, nemeklē savu pašas labumu, neskaišas, nepiemin ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā panes visu un uzticas visam, tā cer uz visu un iztur visu.”

Tad mēs būsim patiesi mūsu Kunga mācekļi. Tad Kristus nāks un atklāsies mums. Tad Tēvs un Dēls nāks un iemitināsies mūsos. Tad mēs būsim Jēzus draugi. Tad mēs runāsim, un Viņš klausīsies! Un nedomāsim nekādā ziņā, ka Viņa pavēles ir apgrūtinošas. Nē! Tās ir vieglas, jo Viņš mūs atbalsta to izpildē:

Mateja 11:28-30

„Nāciet pie manis visi, kas esat nopulējušies un zem smagas nastas, un es jūs atvieglināšu. Uzņemieties manu jūgu un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm; **jo mans jūgs ir tīkams un mana nasta viegla.**”

Tāpēc centīsimies darīt Viņa gribu. Centīsimies palikt vīnogulājā un Kunga klātbūtnē, kas ir dota tikai tiem, kuri paliek Viņā. Un darīsim to līdz galam, dienu no dienas.